

ringsraadet. Thi hvad sagde Retten? Den agde, at man kunde ikke gaa ud fra, at en Administration, der var udrustet med saa stor Magt og gjorde saa store Forretninger som Ernæringsraadet, var ledet paa en saa lidet forretningsmæssig Maade. Det er ikke mine Ord, det er Rettens Ord; men jeg vover at tilføje, at Ernæringsraadet var en Kontorinstitution, som blev ledet paa lidet praktisk Maade, og at det derfor var blevet upopulært ude blandt Befolkningen.

At det ogsaa har været en dyr Administration, kommer af, at der paa saa mange Maader blev grebet upraktisk paa Tingene. Der kunde f. Eks. have været sparet meget paa Fragt. Nede hos os i Sorø har vi flere Korntørrerier. Jeg har Eksempler paa, at en Masse af det Brødkorn, som blev leveret til Byens Købmænd, blev kørt et andet Sted hen og tørret — f. Eks. til Korsør — medens vi fik Korn fra Jylland og Fyn til Tørreriet i Sorø. Saaledes har de kørt rundt paa Statsbanerne med Brødkornet, og noget lignende har været Tilfældet med Foderstofferne, særlig Kliddene. Med det samme, jeg er ved Kliddene, kunde jeg have Lyst til at gøre en lille Bemærkning om dem. Jeg forstaaer ikke rigtig, at Staten nu skal have 32 Kr. for Hvedekliid. Saa vidt jeg ved, tjener Staten uhyre Summer paa disse Hvedekliid. Jeg ved, at der i den sidste Tid har været en Sag fremme i Anledning af, at Møllerne havde taget 28 Kr. for Hvedekliidene; denne Prisansættelse blev indanket for den overordentlige Kommission. Møllerne har Kliddene til 23 Kr., og man syntes, det var for meget, at de tjente 5 Kr. paa hver 100 kg. Sagen faldt imidlertid bort, da man blev klar over, at Staten tillod sig at tage 32 Kr.; saa kunde Møllerne nok faa Lov til at tage 28 Kr.

Jeg var forleden Dag inde paa, at Ernæringsraadet kunde have sparet meget paa Tørringen. Jeg nævnede, at det havde kostet Staten $7\frac{1}{2}$ Kr. for hver Tønde Korn, der var tørret; jeg tror, der kunde have været sparet uhyre meget, hvis man havde grebet Sagen praktisk an, hvis Landboerne havde faaet Lov til at beholde Brødkornet og ikke var blevet trunget til at tærse det. Thi for de Landbrugere, der havde gjort Forbeholdelsesret gældende — først blev Fristen sat til 1. December, men senere blev den forlænget til 1. Januar —, sinkedes Efteraarsarbejdet; i den Tid, der skulde have været pløjet, maatte Landbrugere tærse for at kunne levere Kornet. Jeg tror, at Kornet havde staaet lige saa

godt ude hos Landboerne i Straaet som paa Statslagrene; thi da det kom paa Statslagrene, blev det opbevaret i Sække, som blev stuvet ovenpaa hinanden, og der stod de i flere Maaneder, indtil de blev kørt til Tørrerierne. Jeg er overbevist om, at Landbrugere kunde have opbevaret Kornet langt bedre, hvis de havde faaet Lov til det. Man kunde have sparet at faa mange Tønder Korn tørret, hvis man havde valgt den Fremgangsmaade. Jeg kunde med Henblik paa Kornordningen i Aar ligeledes anføre, at hvis Brødkornsadministrationen i Aar vilde lade Landbrugere beholde Rugen, give dem et lille Honorar for at opbevare Rugen, i Stedet for at køre den til Statslagrene, kunde der spares mange Penge; for de 2 første Maaneder koster det nemlig 85 Øre pr. Td. og for de følgende Maaneder 60 Øre pr. Td. at oplagre Kornet paa Statslagrene.

Der er endnu et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den højtærede Minister. Hvorledes stiller det sig med det Kvantum Korn, som manglede paa Statslagrene ved Opgørelsen i Forsommeren? Jeg ved, at der manglede betydelige Mængder Korn i Statslagrene, og jeg vilde gerne vide, om Staten har faaet noget Tab ved det, eller om Statslagrenes Indhavere har maattet tage Tabet.

Den højtærede Indenrigsminister sammenlignede Ernæringsraadets Udgifter med Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeningers Udgifter. Jeg synes, at den Sammenligning halter i høj Grad. Den højtærede Indenrigsminister viste os, at Ernæringsraadets Administration ikke havde været dyr, at der dertil kun var medgaaet 1,6 pCt., medens Fællesforeningen for Danmarks Brugsforening brugte 2,5 pCt. til Administration. Jeg synes ikke, man kan bruge den Sammenligning, thi Ernæringsraadet var en Engros-Forretning i grove Varer, der kun havde til Hensigt at fordele Varerne, og hvor man mange Gange fik Varerne leveret paa Fordelingsstedet. Og i den Udgift, der er nævnt, af 1,6 pCt. er ikke medregnet Udgiften til Statslagrene og, saa vidt jeg kan se, heller ikke Fragten. Medtages disse Beløb, vil man komme langt højere op. Foreningen af Danmarks Brugsforeninger er vel nok en Engros-Forretning, dog ikke blot i enkelte grove Varer, men ogsaa i Manufaktur-, Kolonial- og Isenkramvarer m. m.; den maa derfor nødvendigvis have en større Procent til sin Administration. Den er endvidere en Importforretning, medens Ernæringsraadet kun